

железния път, ние навлязохме въ *Софийското поле*. Железницата като че започна по-бързо да се движи. Прминахме голмия мостъ на *р. Искъръ*. Най послъ ние наближихме София.

Градътъ е вече прѣдъ насъ. Той е разположенъ на едно равно поле.

Отъ горѣ единъ тънъкъ пластъ отъ димъ се носи надъ високитѣ здания. Кжщитѣ, едни по голми, други по малки, заематъ доста голмо пространство. Ние се любувахме на хубавата гледка . . . София ми се видѣ много голмъ градъ.

А на юго-западъ високо, високо се издига *Витоша* планина. *Черни върхъ* гордо и величествено се издига въ небесата. Слънчевитѣ лъчи силно блъщѣха по голитѣ му черни плещи и, като че постоянно испращаха своитѣ поздрави на красивата българска столица. По далечъ, на сѣверъ се вижда Стара-Планина. Хубава е околността на София! . . .

Локомотивътъ изпищѣ и ние слѣзохме на гарата. Имаше много хора. Едва се провдохме и отидохме на другата страна. Застанахме при една кола. Тя прилича на вагонъ. Тате ми каза, че това било *трамвай*. Отдолу идеше други. Издрънка и се запрѣ. Ние се качихме въ трамвая и тръгнахме. Тръмвая вървѣше по тѣсенъ железенъ пътъ, доста бързо. Отъ горѣ надъ него има единъ железенъ прѣтъ, който се движи по една жица. Той се движи напредъ съ помощта на *електричеството*. Управляваше го само единъ човѣкъ.

До като влѣзиме въ града, спирахме се на нѣколко мѣста, отъ гдѣто едни хора се качиваха, а други слизаха.